

[Udenrigsministeren]

Poulsen sagde, at folketinget ikke bare burde behandle direktiver, men også andre sager. Som sagt skal jeg af principielle grunde ikke blande mig i folketingets forretningsorden og tilrettelæggelse af debatterne i folketinget, men jeg har ikke rigtig fantasi til at forestille mig, hvordan man tidsmæssigt her i tinget skulle kunne klare at behandle også andre sager, der foreligger til beslutning inden for EF.

Hr. Steen Folke nævnte dette med »på et tidligt tidspunkt«. Jeg sagde i mit første oplæg, og det ved jeg også at hr. Steen Folke er klar over, at der som sagt, når der foreligger forslag fra Kommissionen, er tale om en uge-liste, der sendes til markedsudvalgets medlemmer, og som indeholder forslagens gang i forskellige institutioner, først og fremmest Parlamentet, således at man på et tidligt tidspunkt ligesom er sporet ind på det.

Jeg vil til hr. Ole Vig Jensen sige, at når man nu under udvalgsarbejdet trænger ned i den daglige arbejdsdag dernede, ikke mindst i COREPER, de faste repræsentanters behandling af forskellige forslag, så vil man se, at der er tale om behandling af sager, der foregår meget kort før de rådsmøder, hvor man skal behandle tingene.

Jeg vil meget bede om, at man under udvalgsarbejdet ikke underkender den del af argumentationen, der går på, at det måske ikke altid er lige fornuftigt, hvis man gennem en behandling i folketinget af et eller andet forslag til et direktiv giver sine kort fra sig. Sagen er jo den, at meget af det, der foregår dernede, er forsøg på at finde ud af, hvordan holdningen er, hvordan temperaturen i andre regeringer er, hvorefter man har en bedre mulighed eller et bedre grundlag for at vurdere tingene.

Må jeg som en sidste bemærkning – den er også rent praktisk – sige, at jeg lige har noteret mig, at det forslag, vi behandler for øjeblikket, er fremsat den 13. februar i år og altså er kommet til første behandling den 20. marts, hvilket naturligvis skyldes det store arbejdspress, dette ting er udsat for. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig, hvordan man kunne komme ind i en rytme, hvor man rent praktisk kan klare det problem, at sådanne forslag til direktiver skal passe ind både i en forhandling her i tinget og i den almindelige procedure nede i EF.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om midlertidig statsstøtte til fiskerfartøjers ophør med deltagelse i dansk erhvervsfiskeri.

(Lovforslag nr. L 150. Fremsat 26/2 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Dette forslag om støtte til fiskerfartøjer, der tages ud af fiskeriet, kan vi fra socialdemokratiets side tilslutte os. Det er jo et lovforslag, der efterfølger en tilsvarende lov fra sidste år, efter hvilken ca. 4½ pct. af den samlede tonnage bliver taget ud af fiskeriet.

Formålet med dette forslag er at skabe en tilpasning af fiskerflådens størrelse til de reelle fangstmuligheder. Denne tilpasning er fortsat nødvendig, bl.a. af hensyn til, at vi endnu venter på den endelige afklaring af EFs fiskeripolitik, hvilket er en forudsætning for, at vi kan lave en mere langsigtet fiskeripolitik.

Vi kan tillige tilslutte os de foreslåede ændringer i forhold til sidste års lov, ændringer, der sikrer, at det bliver de ældste fartøjer, der udgår af flåden, og ligeledes en ændring, der sikrer, at der nu åbnes mulighed for, at også kuttere, der ejes i fællesskab af fiskere og ikke-fiskere, kan få tilskud til støtte.

Vi har tidligere drøftet den mulighed, der kunne ligge i, at kuttere i stedet for rent bogstaveligt at blive ophugget bliver forsøgt anvendt til fordel for u-landene. Jeg har med

[Svend Andersen]

tilfredshed bemærket, at der, såfremt dette forslag vedtages, vil blive nedsat et udvalg til at undersøge disse muligheder.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Det er med beklagelse, dansk fiskerierhverv er bragt i en situation, hvor fiskeriministeren må foreslå folketinget, at den bedste løsning for dansk fiskeri er igen i år at bruge 40 mill. kr. til destruktion af fiskerbåde.

Ud fra den førte fiskeripolitik må venstre dog nok være enig med ministeren i, at det også i år vil være nødvendigt at bruge 40 mill. kr. til dette formål. Men venstre vil under udvalgsbehandlingen foreslå en forenkling af administrationen i forhold til det, der er lagt op til i lovforslaget. Samtidig vil vi arbejde for, at der gives erstatning efter værdi og ikke efter alder. Venstre vil i øvrigt henstille til ministeren, at der snarest efter lovens eventuelle vedtagelse gives meddelelse til fiskerne om, hvorledes den vil blive administreret.

Når dette er sagt, må venstre endnu en gang stærkt beklage, at dansk fiskeri er bragt i en situation, hvor det skal være nødvendigt at destruere fiskerfartøjer. Selv om kvoterne for enkelte fiskearter er for små, må vi dog konstatere, at mange tusinder tons konsumfisk inden for vores kvoter ikke er blevet fisket. Jeg tænker bl.a. på fiskearter som mørk sej, hvilling, kuller og rødspætter.

Desværre må jeg tilføje, at den manglende forståelse hos fiskeriministeren for, hvad der bør gøres, er den faktiske årsag til, at vi er bragt i en situation, hvor vi må destruere danske fiskerbåde. Årsagen er altså bl.a. manglende fremsyn hos såvel ministeren som ministerens rådgivere. Enkelte fiskeriforeninger har ikke på noget tidspunkt forsømt at gøre ministeren opmærksom på, hvordan der kunne sættes mere gang i fiskeriet efter alle de fiskearter, som vi har fået kvota til, og som i dag ikke er blevet fisket. Havde ministeren været lydhør, havde det ikke været nødvendigt at gennemføre den lov, vi i dag behandler.

Som eksempel på forkert eller utilstrækkelig lovgivning skal jeg nævne lov nr. 177 af 3. maj 1979 om midlertidige tilskud til visse strukturforanstaltninger inden for fiskeriet.

Her har fiskerne endnu ikke fået meddelelse om, hvorledes de kan udnytte loven. Jeg vil også nævne forslaget om støtte til hvillingfiskeriet fra efteråret 1979. Her stillede venstre ændringsforslag om, at man for at få gang i hvillingfiskeriet skulle give støtte til fiskerne og ikke til fiskeindustrien. Men hvordan gik det? Ministeren afviste venstres ændringsforslag og gennemtrufede sit perspektivløse forslag. Statistikken vil vise, at der siden lovens ikrafttræden ikke er blevet fisket ét kilo hvilling mere end tidligere eller mere, end hvad der under alle omstændigheder ville være blevet fisket.

Jeg nævner alt dette som eksempel på dårlig lovforberedelse og dårlig administration inden for fiskeriområdet, hvorved der er forspildt store muligheder for dansk fiskeri. Det er endnu et eksempel på, at skrivebordsteoretikere ikke har tilstrækkeligt kendskab til de praktiske forhold inden for dansk fiskeri.

Sluttelig vil jeg efterlyse noget mere smidighed og fleksibilitet fra fiskerimyndernes side i en overgangsperiode, hvor fiskerne skal vænne sig til omstilling fra et forholdsvis frit fiskeri til et fiskeri dirigeret af nye kvoteringsregler, nye fiskerizoner og også en skærpelse af regler og praksis inden for fiskerilovgivningen i øvrigt. Som eksempel kan jeg nævne, at der sidste nat har været en episode ud for Hanstholm, hvor fiskeriinspektionsskibet »Havørnen« inden for 12 sømile grænsen har opbragt en dansk fiskerkutter, og hvor jeg ikke helt synes at man har vist den fornødne smidighed.

Med dette skal jeg anbefale lovforslaget til en positiv udvalgsbehandling.

Grove (KF):

Det konservative folkeparti kan støtte dette forslag. Jeg er samtidig i den lykkelige situation, at jeg kan takke ministeren. Det er måske ikke det, han oplever mest i disse dage, og derfor må det da være rart, at jeg her fra talerstolen takker ministeren. Det er for det tilsagn, der ligger fra ministeren, om kontakt mellem det i § 3 omhandlede nævn og Danida. Det er vel til dels et resultat af et ændringsforslag, som det konservative folkeparti har fremsat, og som vi i øjeblikket behandler i udvalget. Jeg kunne ønske – det kan vi diskutere i udvalget – at denne kontakt udvides til industrifonden for udvik-

[Grove]

lingslandene. Mig bekendt har de vel omkring 25 projekter liggende, der er klar til, at man kan gå i gang med dem. Men det er ting, vi kan diskutere i udvalget. Vi er glade for, at ministeren nu har taget den idé op og vil køre videre med den.

Der er også et andet problem, der er blevet rejst over for mig, i denne lov. Det er, at der kan være ældre fiskerfartøjer, hvor erstatningen vil være så lille, at fiskerne beholder dem, og derfor udskifter man bedre fartøjer. Der er måske noget om, at vi skal til at se på den minimumspris, man tilbyder, men det er vel også noget af det, vi kan diskutere i udvalget.

Jeg skal ikke som den foregående taler gå ind på næsten hele fiskeripolitikken, det synes jeg ikke der er anledning til i dag. Jeg vil bare håbe, at det er sidste gang, vi skal forlænge denne lov, at vi i løbet af det kommende år har fiskeripolitikken på plads herhjemme, så der igen bliver fremgang for fiskerne, også med hensyn til fartøjer. Det er vel det, vi sigter imod alle sammen, så vidt det er muligt.

Halvgaard (FP):

På baggrund af Danmarks økonomiske vanskeligheder er det beklageligt, at folketinget skal beskæftige sig med et lovforslag som det foreliggende, der alene går ud på at begrænse fiskerierhvervets produktionsapparat og dermed også indtjeningsmuligheder til landet.

Det burde sådan set ikke være en dansk regerings opgave at begrænse den danske fiskerflåde, tværtimod må det være en regerings opgave at føre en fiskeripolitik, der sikrer den danske fiskerflåde, i hvert fald så længe der ikke er gennemført en fælles fiskeripolitik inden for EF. Jeg kunne derfor fristes til at spørge fiskeriministeren om hans syn på udsigterne til gennemførelse af den fælles EF-fiskeripolitik.

Nu er der jo blandt fiskeribiologerne stadig væk stor uenighed med hensyn til fiskeressourcerne i vores have og også med hensyn til bevaringsforanstaltninger. Jeg vil gerne spørge ministeren, om der foreligger noget nyt, om man lytter til de såkaldte biologer eller eksperter. Kan ministeren oplyse, om den uenighed blandt fiskeribiologerne kan resultere i ordninger, der kan imøde-

komme Danmarks ønsker med hensyn til øgede fiskemuligheder?

Jeg må ved denne lejlighed til slut henvide til vort partis tidligere ordførers indlæg i forbindelse med behandlingen af lov nr. 178 af 3. maj 1979 og må samtidig meddele, at fremskridtspartiet ikke kan støtte det foreliggende lovforslag.

Bjørn Poulsen (SF):

SF vil ikke længere være med til med statsmidler at destruere fiskerkuttere. Skal der gøres noget på området – og det erkender vi der skal – foretrækker vi absolut, at vi laver nogle lidt bedre oplægningsordninger, så fangsten kan fordeles på det antal både, der er tilbage, bortset fra den naturlige afgang. Vi mener ikke, at vi endnu en gang skal begynde at destruere kuttere; vi mener, at en oplægningsordning er så absolut at foretrække.

Hele spørgsmålet, som er berørt noget i bemærkningerne, om at drage u-landene ind i det som aftagere af mere eller mindre hensigtsmæssige kuttere kan det godt være svært at tage stilling til, men hvis dette forslag vil bevirke, at der kommer et ekstra pres på Danida for at aftage veltjente kuttere, vil SF gå imod med alle midler. Vi mener ikke, at der på nogen mulig måde skal trækkes den slags løsninger ned over ørerne på forskellige u-lande.

Det er klart, at der i en ordning som denne ligger noget socialt, idet en ældre fisker ved hjælp af denne ophugningsstøtte vedrørende en kutter kan få lidt til sig selv på de gamle dage, men jeg må indrømme, at jeg græder tørre tårer over det, for hvad er det, en lønarbejder har at sælge, den dag han stopper? Det er mildest talt ikke ret meget.

Jeg har været noget skuffet over at se, at der denne gang er taget selskaber med ind under denne ophugningsstøtte, ikke fordi jeg ikke gerne vil være med til at fjerne alle mulige former for selskaber fra fiskeriet, det har SF stået som talsmand for i mange år, men jeg må ærligt erkende, at jeg vil ikke være med til at betale dem ud af fiskeriet. Ikke om vi vil være med til at give penge ud på den måde! Selv om vi har nogle regler i saltvandsfiskeriloven med hensyn til, hvorledes disse selskaber skal være sammensat, så ved vi også, at der under disse regler gemmer sig

[Bjørn Poulsen]

adskillige mere eller mindre rigtige investorer i dansk fiskeri. Dem vil vi i hvert fald slet ikke være med til at støtte.

Vi kan denne gang ikke støtte forslaget, som vi gjorde det sidst. Vi mener ikke, at der er nogen grund til at fortsætte med at ophugge disse skibe. Vi foretrækker så absolut oplægningsordningerne.

Ole Vig Jensen (RV):

Da mit partis ordfører, fru Janne Normann, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne tilsige mit partis støtte til det foreliggende lovforslag, som vi er udmærket tilfredse med, selv om det naturligvis ikke er nogen lykkelig udvikling i sig selv, at vi er nødt til at reducere den danske fiskerflåde. Sådan er vilkårene altså i øjeblikket, men forhåbentlig ikke alt for længe, og derfor føler vi, at ministeren med sit forslag har lagt en rigtig linje.

Det gælder også den mulighed, der nu åbnes for, at man eventuelt kan anvende skibe, der er inddraget til ophugning, til støtte i u-landsarbejdet. At man har fundet en samarbejdsform med Danida, som vil gøre det muligt at opfylde målet på en tilfredsstillende måde, forstår jeg såvel fra fiskeriministeriet som fra Danida.

Arne Melchior (CD):

Også mit partis ordfører er blevet forhindret i at være til stede i salen. Han er sammen med det øvrige PØ-udvalg i gang med at løse olie- og benzinkonflikten i øjeblikket. Det har han ikke kunnet gå fra, og det vil sikkert alle have forståelse for. Jeg skal derfor på hans vegne kort sige til ministeren, at mit parti ser med stor velvilje på dette lovforslag og vil bidrage til en hurtig gang igennem udvalgsarbejdet.

Det er klart betænkeligt – jeg henviser her ved til udtalelser, som fiskeriministeren i sin egenskab af landbrugsminister har fremsat vedrørende det andet store erhverv, som ligger under hans område – det er klart betænkeligt, at samfundet skal gå ind i det private erhvervsliv og mere eller mindre opkøbe det eller bidrage til nedlæggelse af dele af det. De udtalelser, jeg tænker på, går ud på, at det desværre er behæftet med risiko at være privat erhvervsdrivende. Når jeg ikke desto mindre på CDs vegne kan støtte både inten-

tionerne bag og udformningen af dette forslag, er det, fordi jeg i modsætning til fremskridtspartiets ordfører tager i betragtning, at fiskerierhvervet er kommet i situationer, som det ikke for længe siden har været muligt at forudse, og ligeledes i situationer, som det ikke selv er skyld i.

På det menneskelige plan har det altid for mig stået således, at nogle af de mennesker, der arbejder under de hårdeste og ofte ubarmhertigste betingelser, netop er fiskerne på havet. Det er mennesker, der påtager sig job, som få kan misunde dem. Al glæde ved blæsten og saltvandet uførtalt og de glæder, som dette job givetvis også giver sine udøvere, så er det nogle af de modigste og braveste medborgere, der har drevet dette erhverv, og når de – som alt sagt uden egen skyld – er kommet i den situation, som vi lever med i dag, er det kun rimeligt, at samfundet træder til.

Jeg vil gerne knytte den bemærkning til udtalelser fra et par andre ordførere om kontakten til Danida, at mit partis formand, hr. Erhard Jakobsen, fra denne talerstol gang på gang har peget på, at den danske u-landsbistand i betydelig større udstrækning, end tilfældet er, skulle beskæftige sig med tilførsel af madvarer til sultende befolkninger på andre kontinenter, og da jeg fra forskellig side, bl. a. fra venstres ordfører her i dag, er blevet gjort opmærksom på, at der er fiskekvo-ter, som ikke, om jeg så må sige, ilandtages, så ville det nok være værd at overveje, om ikke dette kunne ske, og om staten så som led i vort bistandsprogram kunne opkøbe disse overordentlig sunde madvarer og bringe dem hen, hvor der er så stærkt behov for dem. Jeg indrømmer, at der er mange lokale forhold, spisevaner og traditioner, som her må tages i betragtning, og som jeg ikke i indværende øjeblik har oversigt over, men jeg vil bare nævne det som et led i debatten.

Som sagt: en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget fra CDs side.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi beklager meget, at det endnu ikke har været muligt at få en fælles fiskeriordning i EF, så det kunne have været muligt at udarbejde en langsigtet fiskeripolitik også herhjemme.

[Arne Bjerregaard]

Jeg må sige helt klart denne gang, at vi er bange for, at vi ved fortsat præmiering af ophugning og eventuelt salg til udlandet af dele af vores fiskerflåde ville forringe vores udgangspunkt i de videre forhandlinger i EF. Det er klart, at jo længere vi bringer vores flåde ned, jo svagere står vi i forhandlingspositionen.

På den anden side må jeg selvfølgelig også sige, at vi ikke er blinde for, at den nuværende situation såvel for fiskere som for forarbejdningsindustrien er uholdbar, hvis den skal vare ret længe, og derfor er det nødvendigt, at der bliver foretaget nogle initiativer, men vi er ikke helt sikre på, at det er de rette initiativer, man foretager her. Vi ville hellere, at man var med til at give støtte til at opretholde vores nuværende fiskerflåde, indtil vi havde fået en EF-fiskeripolitik igennem. Så kunne vi derefter se, om det var nødvendigt at eliminere en del af vores fiskerflåde.

Det er på denne baggrund, jeg må sige, at vi ikke er umiddelbart positive over for lovforslaget. Skulle det vise sig, at forslaget er nødvendigt og påkrævet, må vi selvfølgelig sige, at vi finder det positivt, at vi i stedet for at ophugge kutterne dog sælger dem til udviklingslandene. Det vil vi i påkommende tilfælde gerne støtte.

Jeg må altså sige, at vi ikke er umiddelbart positive over for lovforslaget.

Alfred Hansen (DR):

Jeg er desværre endnu en gang i den situation, at jeg må tage afstand fra ministerens forslag. Jeg ville i grunden gerne engang få lov til at være positiv over for fiskeriministerens og landbrugsministerens lovforslag, men de centrerer sig om følgende grupper: enten er der tale om tilskudslove, eller også er der tale om love, der er en direkte følge af vort EF-medlemskab, altså EF-dikterede love, eller også er det restriktionslove. Af dem kan nævnes to: lovforslag om, at der skal bestemte uddannelseskra v til for at blive landmand, altså det omtalte grønne kort, og forslag om at formindske bierhvervsfiskeres fiskerimuligheder. Begge forslag har retsforbundet stemt imod.

Vi vil afvise en politik gående ud på, at staten skal gribe ind i erhvervslivet gennem tilskud eller gennem beskatning af dets produktion, og i konsekvens heraf må vi natur-

ligvis tage afstand fra det foreliggende forslag.

Det er interessant at følge debatten om, at vi er gået i venteposition, som vi nu har været i i flere år, en venteposition gående ud på, at EF skal finde sammen om en fælles fiskeripolitik for EF. Man skulle næsten tro, at de skulle vedtage, at der skulle være flere fisk til stede. Der kommer nu engang ikke flere fisk i de danske farvande af, at EF sidder og beslutter et eller andet i Bruxelles.

Regeringens fiskeripolitik er begrænset til at gå ud på at give tilskud til, at fiskerne ophører med at fiske. Dette er regeringens fiskeripolitik. Et initiativ til en selvstændig dansk fiskeripolitik eksisterer ikke. Et initiativ gående ud på en fiskeripolitik i det hele taget er pantsat i EF.

Der er stillet i udsigt, at der skal bruges 40 mill. kr. plus 0,3 mill. kr. til nyansættelse i den offentlige sektor plus 50.000 kr. til rejse- og kontorholdsudgifter, så skulle der være lidt positivt i forslaget, er det det, at der bliver ansat 3 mere. Der er bare den hage ved det, at det er i den offentlige sektor, de bliver ansat. Hvor mange der forsvinder ud af den produktive beskæftigelse, ved vi endnu ikke. Det er ikke lige den udvikling, det danske samfund trænger til.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jeg takker for den generelt positive holdning, der har været til lovforslaget. Jeg vil forsøge at besvare nogle af de spørgsmål, der er rejst i forbindelse med denne første behandling.

Hr. Svend Heiselberg kommer med en efterlysning til fiskeriministeren og hans rådgivere. Nu er rådgiverne jo i et meget stort omfang fiskeriets organisationer, så jeg håber, at hr. Svend Heiselberg også bringer sin efterlysning videre hertil, når det drejer sig om smidighed og fleksibilitet. På nogle af de områder, hvor hr. Svend Heiselberg nævnte at fiskeriministeriet ikke endnu er kommet med cirkulærer og anvisninger osv. om lovenes anvendelse, skyldes dette netop, at der har været en ualmindelig sendrægtighed hos organisationerne med hensyn til at give os de oplysninger, som vi har brug for at kunne sætte lovene i kraft. Kunne denne lille meningsudveksling være et skub i den rigtige retning, sådan at de, der sidder på de oplys-

[Fiskeriministeren]

ninger, som vi har brug for, får taget sig sammen til at give os de oplysninger, så garanterer jeg hr. Svend Heiselberg for, at fiskeriministeriet, embedsmændene og ministeren, vil handle endog meget hurtigt for at få tingene til at fungere på den måde, som vi begge ønsker.

Jeg vil gerne sige til hr. Grove, at på den givne foranledning vil jeg bede mine embedsmænd om at tage kontakt til industrialiseringsfonden for udviklingslandene for at undersøge, om der skulle være nogle muligheder her, som vi ikke indtil nu har været opmærksomme på.

Hr. Grove siger, at erstatningerne nok i nogle tilfælde har været for små. Vi har selvfølgelig i mangfoldige tilfælde haft diskussion om erstatningernes størrelse, og nogle af de fiskere, som tidligere har fået tilbudt erstatninger, har ikke modtaget tilbuddet på grund af erstatningens størrelse. Jeg har ikke ment, i hvert fald indtil nu, at det har været formålstjenligt at ændre på de vedtagelser, som det sagkyndige udvalg er kommet til med hensyn til tilbuddene til fiskerne. Det er jo et udvalg, som har stor deltagelse fra fiskeriets egne organisationer, som er blevet bedt om at administrere ordningen – ganske vist med en appelmulighed til fiskeriministeren, men det er meget svært, hvis man skal tage enkeltsager ud og give sig til at ændre på erstatningen, hvis ikke der er åbenbare fejltagelser fra udvalgets side, og det har jeg altså ikke kunnet konstatere i den hidtidige behandling.

Hr. Halvgaard spørger mig, hvad udsigterne er for den fælles fiskeripolitik. Det er den slags gode spørgsmål, som jeg også meget gerne ville stille rundt omkring, hvis der er nogen, jeg kan spørge. Det er umuligt at svare på, hvad udsigterne er. Jeg håber på, at den optøning, der har været i de seneste måneders forhandlinger, indebærer, at vi i løbet af 1980 om ikke kan nå, så i hvert fald kan nå meget langt i retning af at få etableret den fælles fiskeripolitik, som selvfølgelig ikke, som hr. Alfred Hansen siger, skaffer flere fisk i danske farvande eller i andre farvande, men som alligevel kunne være en ramme, så vi alle sammen, og ikke mindst fiskerne, vidste, inden for hvilken ramme vi kan fiske. Det er klart, at usikkerheden om, hvad fremtiden bringer på disse områder, selvfølgelig er stor og også er afgørende for, hvad vi fo-

retager os i de år, der går og er gået, indtil vi får den fælles fiskeripolitik.

Hr. Halvgaard spørger videre, om uenigheden hos biologerne kunne resultere i, at der bliver øgede fiskemuligheder. Det kan den selvfølgelig godt. Biologerne er ikke og kan nødvendigvis heller ikke være enige om alting, og det er klart, at de, som har særlige interesser, forsøger at føre de biologer frem, som de nu er enige med. Det er ikke kun et spørgsmål om biologer, det er også et spørgsmål om, at nogle lande har en mere restriktiv holdning til fiskeriet og fangstmuligheder osv., end andre lande har, og de hænger selvfølgelig deres synspunkter op på de biologer, de kan finde støtte hos.

Vi har fra dansk side i EF lagt vægt på, at der foruden biologiske hensyn i fiskeriet også skal tages sociale og økonomiske hensyn, og det betyder, at man måske godt kan gå videre, end biologerne mener at kunne anbefale. Det betyder, at man f.eks. i stedet for at opbygge en fiskebestand på 5 år kan sige, at på grund af de økonomiske og sociale hensyn kan vi vente i 7 år med at få genopbygget denne fiskebestand, således at vi strækker de mål, man har, over en længere periode – naturligvis med den konsekvens, at det varer længere tid, før man opnår det optimale fiskeri af de pågældende bestande i de pågældende vande.

Hr. Bjørn Poulsen udtrykte frygt for, at der skulle opstå et pres på Danida. Jeg ved såmænd ikke, hvor det skulle komme fra, men vi har i fiskeriministeriet modtaget en henvendelse fra Danida, der giver udtryk for deres interesse i sammen med fiskeriministeriet at se på, hvad det er for nogle både, der drejer sig om, og undersøge, om man har mulighed for at anvende dem i den danske u-landsbistand. Det er klart, at der er ingen, der kan være imod det, tværtimod må det være en indsats, som alle kan være tilfredse med, for vi skal alligevel anvende nogle midler til u-landsbistand i dette land, og kan vi gøre det på en fornuftig og ræsonnabel måde ad denne vej, tror jeg, det var noget, som alle ville kunne give tilslutning til.

Hr. Bjørn Poulsen er skuffet over det, han kalder selskaber, i lovforslaget. Den forrige lov, vi havde, henvendte sig udelukkende til dem, der opfylder kravene i saltvandsfiskeriloven. Det fik det mærkværdige resultat, hvad det nødvendigvis måtte få, at det var

[Fiskeriministeren]

fiskere, vi købte ud af erhvervet, mens vi ikke kunne slippe af med dem, der ikke var fiskere, ved hjælp af denne lov. Det er det modsatte, vi almindeligvis tilstræber med al lovgivning, nemlig at de, der ikke har tilknytning til fiskeriet, heller ikke skal være involverede i og eje fiskeskibe.

Den gældende lovgivning har endvidere medført, at vi har fået nogle afgørelser, som har været særdeles uheldige, idet fiskere, som opfylder betingelserne, ikke har kunnet benytte loven, fordi de har været i kompagni med f.eks. en mand på land, som har ejet en del af skibet. Derfor har de altså ikke kunnet benytte loven. Jeg har ment, at det ville være rimeligt, at vi har en mulighed for gennem den nye lov at imødekomme de ønsker, der naturligvis har været fra selskaber eller fra ejere, som har været i fællesskab om et skib, men hvor den ene f.eks. ikke har opfyldt betingelserne for at komme i betragtning efter denne lov.

Samtidig opnår vi det andet formål, som jeg mener sådan set er efterstræbelsesværdigt, nemlig at vi får nogle af ikke-fiskerne ud af fiskeriet. Det må alligevel være det, der på lidt længere sigt, også i forhold til fiskerne, må være det ønskværdige.

Hr. Arne Melchior udtrykker sin betænkelighed ved, at staten går ind i det private erhvervsliv. Jeg kan næsten fuldstændig tilslutte mig hans begrundelse for alligevel at gøre det. Han afleverede straks efter et meget velformuleret og også et meget velbegrunderet forsvar for, at man naturligvis på visse områder måtte gøre det alligevel, hvilket jeg kan tilslutte mig. Vi gør det jo på en lang række områder, både inden for landbrug og fiskeri, i situationer, hvor vi må opgive en gammel liberal holdning om erhvervsliv for sig og stat for sig. Vi lever jo i et blandingssamfund, hvor man ikke sådan kan adskille tingene. Derfor bliver vi også nødt til på nogle områder over for erhvervslivet at træde ind med nogle ordninger, som man måske under normale forhold ikke ville mene var rimelige.

Hr. Arne Melchior har en tanke om, at staten skulle opkøbe de kvoter, som ikke opfiskes. Det er ikke det, der er problemet. Problemet er, at de ikke opfiskes. Hvis de blev det, var der intet problem med afsætningen af dem. Problemet er at få fiskerne udstyret med sådanne redskaber og sådan viden og ekspertise, at de kan fiske dem. Det forsøger

vi at afhjælpe med de midler, vi har til rådighed for forsøgsfiskeri, og jeg kan da sige, at der sker fremskridt på de områder. Det drejer sig om specielle fiskearter, hvor man ikke har fisket kvoterne. Jeg tror, at vi i løbet af de kommende år nok skal nå frem til, at vi opfisker kvoterne og også anvender dem på en fornuftig måde. Der er ikke afsætningsproblemer, det er ikke et spørgsmål om at afsætte fiskene, det er et spørgsmål om at få dem fanget.

Hr. Arne Bjerregaard mener, at en mindre flåde forringer forhandlingssituationen. Det tror jeg ikke på, for forhandlingssituationen går ikke på flådens størrelse, men på historiske rettigheder, hvad man har plejet at fange i andre landes farvande, hvad man har mistet i andre farvande osv. Flådens størrelse vil aldrig blive et problem, for selv med de formindskelser, der sker her, hvorved der udgår nogle ældre skibe fortrinsvis, vil vi overhovedet ingen problemer have med at opfiske kvoterne – i hvert tilfælde ikke de kvoter, der er den største efterspørgsel efter, de kvoter, der er en meget stor tradition for at vi opfisker. Vi har oven i købet kapacitet nok til også at opfiske de kvoter, som hidtil ikke har været opfisket, hvis man får det rigtige grej og den rigtige viden om, hvordan man gør det.

Hr. Alfred Hansen er bedrøvet over, at det aldrig rigtig kan lykkes for ham at komme til at give tilslutning til et forslag, som fremkommer fra landbrugsministeren eller fiskeriministeren. Jeg vil gerne sige, at denne bedrøvelse deles til fulde af mig. Jeg har sagt så mange gange, at hr. Alfred Hansen på grund af sine maniske EF-synspunkter næsten pr. definition ikke kan lide en landbrugs- eller fiskeriminister i Danmark og pr. definition tager afstand fra alt, hvad denne minister måtte forelægge i folketinget, uanset om det ikke måtte have spor med hr. Alfred Hansens yndlingsaversion, nemlig EF, at gøre.

Problemet med fiskekvoter og restriktioner osv. baserer sig på, at hele verden gennem FN er gået i gang med at indrette fiskeriet efter fiskerizoner og økonomiske zoner, som alle lande, uanset om de er med i eller uden for EF, er blevet inddraget i og bliver nødt til at bøje sig for. Derfor er vi under alle omstændigheder, i eller uden for EF, i vanskeligheder med fiskeriet i disse år, og derfor

[Fiskeriministeren]

forsøger vi altså gennem forskellige former for lovgivning fra disse erhvervsministerier, som jeg har den fornøjelse at repræsentere i dette tilfælde, at fremlægge forslag, som skulle lette overgangen for de erhverv, som på grund af de globale restriktioner, der bliver lavet i disse år, kommer i vanskeligheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om forbud mod arbejdsstandsninger m. v. på sygehuse og plejehjem.

[Af Glistrup (FP) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 120. Fremsat 12/2 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det nævnes i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, at det minder noget, som det hedder, om et radikalt beslutningsforslag fra 1976 om forbud mod arbejdsstandsninger på hospitaler m. v. Men jeg må sandelig sige – jeg er næsten ked af, at hr. Glistrup ikke selv har mulighed for at være til stede i salen – at forslagsstillerne her har udvist langt mere opfindsomhed end det radikale forbillede.

Der foreslås indført straf for deltagelse i en kollektiv arbejdsstandsning på et hospital eller plejehjem, uanset om der er tale om en i øvrigt lovlig konflikt med overholdelse af konfliktvarsler m. v. Også personer, der i aviser eller på møder tilskynder til sådanne arbejdsnedlæggelser – anstiftere, som forslagsstillerne i bemærkningerne kalder dem – kan straffes. Har man ydet økonomisk støtte

på væsentlig måde, kan man også straffes. Alle disse overtrædelser skal sanktioneres med fængsel, som forslagsstillerne ifølge bemærkningerne forventer bliver den helt normale sanktion, idet man dog forudsår, at der vil være nogle mindre alvorlige tilfælde, der kan afgøres med bøde.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at forklare tingets medlemmer, hvorfor regeringen ikke under nogen omstændigheder overhovedet kan deltage i en drøftelse af et så lidet gennemtænkt, uovervejet og tåbeligt forslag, der tager sigte på at fængsle lønmodtagere, der deltager i en arbejdsnedlæggelse, og det uanset om der er tale om en arbejdsnedlæggelse, der er lovligt varslet, eller ej.

Derimod føler jeg, at der kan være grund til at orientere om de rent faktiske forhold inden for sygehusområdet i dag. Situationen er nemlig den, at arbejdsmarkedets parter selv har udvist den fornødne ansvarsbevidsthed i forbindelse med det livsvigtige område, som sygehussektoren udgør. Der er således i hovedaftaler for det overenskomstansatte personale og i dertil hørende protokollater på hospitalsområdet optaget bestemmelser, der som minimum sikrer et nødvendigt beredskab inden for de områder, der vil blive berørt af eventuelle arbejdsstandsninger under overenskomstmæssige konflikter. Disse bestemmelser er blevet anvendt adskillige gange, sidst i forbindelse med den varslede konflikt på de kommunale sygehuse i marts 1979, hvor der blev optaget forhandling, der skulle sikre, at der oprettedes generelle aftaler om friholdelse af livsvigtigt arbejde under konflikten.

Hertil kommer det arbejdsretlige system i henhold til arbejdsretsloven og i de hovedaftaler, der er indgået med de faglige organisationer, og hvori der er fastlagt procedurer til behandling af konflikter, herunder konflikter på sygehusområdet. Arbejdsmarkedets parter har med andre ord selv sørget for, at livsvigtige områder inden for sygehus- og plejehjemssektoren bliver friholdt ved konflikter, og jeg ser derfor ikke nogen begrundelse for, at det ved lov skulle forbydes de lønmodtagere, der arbejder i sygehus- og plejehjemssektoren, at foretage lovlige skridt for at opnå bedre løn- og arbejdsvilkår i overensstemmelse med de organisationsmæssige regler herom.